Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1]) ze względu na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy spornymi znakami.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2010 r. — Mamoli Robinetteria przeciwko Komisji

(Sprawa T-376/10)

(2010/C 288/113)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Mamoli Robinetteria SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Capelli i M. Valcada)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji Europejskiej C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39092 — Instalacje sanitarne) w części, w której stwierdzono naruszenie przez Mamoli Robinetteria spa art. 101 TFUE, i w związku z tym art. 2 tej decyzji w części, w której na Mamoli Robinetteria spa nałożono obowiązek zapłaty grzywny w wysokości 10 % łącznego obrotu uzyskanego w roku 2009, a następnie obniżonej do 1 041 531 EUR z uwagi na szczególną sytuację Mamoli.

— Stwierdzenie nieważności art. 2 Komisji Europejskiej C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39092 — Instalacje sanitarne), obliczenie na nowo grzywny i jej obniżenie do kwoty równej 0,3 % obrotu Mamoli Robinetteria uzyskanego w roku 2003 lub do kwoty niższej od nałożonej grzywny, którą Sąd uzna za odpowiednią.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona zostaje ta sama decyzja co w sprawach: T-364/10 Duravit i in. przeciwko Komisji oraz T-368/10 Rubinetteria Cisal przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca przytacza następujące zarzuty.

Naruszenie prawa do obrony, zasady kontradyktoryjności i zasady równego traktowania w zakresie, w jakim inni uczestnicy postępowania mogli przedstawić argumenty obronne w odniesieniu do okoliczności, o których nie została poinformowana Mamoli. Ponadto kwestionowane jest to, że zarzuty zostały sformułowane na podstawie dokumentów zaklasyfikowanych jako poufne, do których obrona nie miała wglądu.

Naruszenie zasady legalności art. 101-105 TFUE oraz art. 23 rozporządzenia Rady nr 1/2003 ([1]). W tej kwestii skarżąca podnosi, że w braku aktu prawodawcy europejskiego Komisja nie jest uprawniona do przewidzenia, że przedsiębiorstwom zostaje przyznane częściowe lub całkowite zwolnienie z grzywny, oraz do oparcia na takim komunikacie postępowania kartelowego, które zostaje zakończone wymierzeniem znaczących sankcji.

Naruszenie art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że w trakcie dochodzenia Komisja popełniła istotne błędy, ignorując specyfikę rynku włoskiego (np. strukturę, charakterystyczne cechy, rolę sprzedawców hurtowych) i sprowadzając sytuację panującą na rynku włoskim do sytuacji występującej na rynku niemieckim. Tego rodzaju błąd podważył wnioski Komisji co do istnienia na rynku włoskim kartelu w zakresie ustalania cen. Ponadto wskutek zarzucanych błędów Komisja nie uczyniła zadość ciążącemu na niej obowiązkowi dowodu.

W odniesieniu do kwoty grzywny skarżąca twierdzi, że Komisja nie oceniła prawidłowo jej faktycznego zachowania i jej wpływu w ramach zakwestionowanego naruszenia, nie uwzględniła w należyty sposób trudnej sytuacji ekonomicznej, w której się ona znajduje.

Skarżąca utrzymuje, że jakkolwiek Komisja zrozumiała, iż Mamoli rzeczywiście znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, która zagraża zdolności płatniczej przedsiębiorstwa, wydała ona decyzję, która nie jest w stanie osiągnąć celu wskazanego w jej preambule.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Wabco Europe i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-380/10)

(2010/C 288/114)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wabco Europe BVBA (Bruksela, Belgia), Wabco Austria GesmbH (Wiedeń, Austria), Trane Inc. (Piscataway, Stany Zjednoczone), Ideal Standard Italia s.r.l. (Mediolan, Włochy) oraz Ideal Standard GmbH (Bonn, Niemcy), (przedstawiciele: S. Völcker, F. Louis, A. Israel i N. Niejahr, adwokaci, C. O'Daly i E. Batchelor, Solicitors, i F. Carlin, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności w części art. 2 oraz — w zakresie, w jakim okaże się to konieczne — art. 1 ust. 1 pkt 3 i 4 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna;

— obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna, odnoszącej się do porozumienia między przedsiębiorstwami obejmującego belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek armatury łazienkowej, dotyczącego uzgadniania cen sprzedaży i wymiany poufnych informacji gospodarczych, a także — posiłkowo — obniżenie nałożonej na nie kwoty grzywny.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżące twierdzą, że próbując wykazać uczestnictwo Ideal Standard Italia s.r.l. oraz Ideal Standard GmbH w naruszeniu na rynku ceramiki we Włoszech Komisja zignorowała właściwe wymogi prawne.

Po drugie, skarżące utrzymują, że Komisja nie obniżyła kwoty grzywny nałożonej na nie za naruszenia popełnione na rynkach francuskim i belgijskim, pomimo częściowego zwolnienia z grzywien za takie naruszenia przyznanego w pkt 23 akapit ostatni obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (1).

Po trzecie, skarżące podnoszą, że Komisja błędnie przyjęła, że to Grohe Beteiligungs GmbH oraz Grohe AG wraz z jej spółkami zależnymi, a nie Ideal Standard Italia s.r.l. i Ideal Standard GmbH przyczyniły się w pierwszej kolejności do „znacznego zwiększenia wartości" dowodów w rozumieniu obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli.

Skarżące twierdzą wreszcie, że zastosowanie przez Komisję z mocą wsteczną wytycznych z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (2) było bezprawne w zakresie, w jakim instytucja ta ukarała Ideal Standard Italia s.r.l. oraz Ideal Standard GmbH za przekazanie informacji, jakich spółki te dostarczyły jako wnioskujące o podjęcie współpracy w dobrej wierze, żywiąc oczekiwania, że Komisja nie zmieni drastycznie na ich niekorzyść właściwych ram grzywien.

(1) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

(2) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-384/10)

(2010/C 288/115)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez Cárcamo)